

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ανταγωνισμός των εφημερίδων πρὸ δεκαπενταετίας. Τὸ «Σκρίπ» καὶ τὸ «Ἐμπρὸς». Ἐφημερίδες... τραπεζομαγνῆλα. Πῶς κατήντησαν νὰ μὴ τρώνε εὐτε ἡ μύγιες, εὐτε οἱ... δημοσιογράφοι. Ὁ λόρδος Ἄνσον καὶ ὁ Ἕλληνας καπετάνιος. Ὁ Ἕλληνικὸς στόλος κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁ κ. Μ. Σιγούρος καὶ ὁ φουριεὺς βουλευτής. Ὁ Ροῖδης καὶ οἱ... πεντικὴ τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης. Ἡ «Γάτα» τοῦ Μηλιαράκη. Πῶς τὴν... ἔραγαν τὰ πεντικία. Ὁ κ. Καφαντάρης ὡς μαθητῆς... Ὁ κ. Παπανδρέου καὶ ἡ γυμναστικὴ, κτλ.

Λίγο πρὸ τοῦ πολέμου τοῦ 1912 διεξήγετο φοβερὸς ἀνταγωνισμὸς, μεταξὺ δύο εφημερίδων πρὸ ἐμάχοντο τότε γιὰ τὴν πρώτη κυκλοφορία. Τοῦ «Σκρίπ» τοῦ Κουσουλάκου καὶ τοῦ «Ἐμπρὸς» τοῦ Καλακοδάκη.

Τότε τὰ φύλλα, γιὰ ν' ἀνταγωνισθοῦν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο δὲν ἔβγαζαν, ὅπως σήμερα, ἐξασέλιδα καὶ ὀκτασέλιδα, γιὰτὶ δὲν εἶχαν κατάλληλα τυπογραφεῖα. Ἐβγαίναν ὅμως σὲ σχήματα τετράγωνα, ὡς νὰ ἦσαν σεντόνια.

Ὁ κόσμος ἐπωφελοῦμενος τῆς... ἐκτάσεώς των αὐτῆς, τὰ χρησιμοποιοῦσε γιὰ... τραπεζομαγνῆλα καὶ γι' ἄλλας σχετικὰ χρήσεις. Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ τὴν κατάστασι αὐτὴ εἶχαν μεγάλας ζημίας ἡ εφημερίδες, ἡ ὁποῖες μὲ δυσκολία πληρώναν τοὺς συντάκτας των. Μιὰ ἡμέρα ὁ Κουσουλάκος, ἐπῆγε μὲ μερικὸς φίλους του, σ' ἓνα Ζαχαροπλαστεῖο, γιὰ νὰ φάινε ἓνα γλυκὸ.

Μόλις μπῆκεν, εἶδεν ὅτι ὁ Ζαχαροπλάστης εἶχε σκεπάσει τὰ ταψιά τῶν μπακλαβᾶδων καὶ τῶν καταφιῶν του, μετὰ φύλλα τοῦ «Σκρίπ», γιὰ νὰ τὰ προσφυλᾷ ἀπὸ τίς μύγιες καὶ τὴ σκόνη.

Καὶ ὁ διευθυντῆς τοῦ «Σκρίπ», δειχόμενος τὰ στοὺς φίλους του, τοὺς εἶπε :

— Μὲ τὸ μεγάλο μου εφημερίδων, δὲν τρώνε καὶ οὔτε οἱ δημοσιογράφοι, μὰ οὔτε καί... ἡ μύγιες!

Ὁ λόρδος Ἄνσον στὰ ἀπομνημονεύματά του, ποὺ γράφηκαν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, λέγει ὅτι οἱ Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς του, ἄν καὶ ὑπόδουλοι καὶ χωρὶς σχολεῖα, δὲν ἔξεχοντο τὴν ἀρχαία τους καταγωγή.

Κάποτε, διηγείται, εἶχε ναυαύσει ἓνα πλοῖο, γιὰ νὰ πηρᾷ στὴν Τένεδο. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ὁ Ἕλληνας γερο-καπετάνιος, τοῦ εἶπε δείχνοντας τὴν ἀπέναντι ἄκρη :

— Ἐκεῖ εἶχαν ἀγκυροβολήσει ὁ στόλος μας.

— Ποῦς στόλος σας; Τὸν ρώτησε ἐκκληκτός ὁ Ἄγγλος Λόρδος.

— Ὁ Ἕλληνικὸς στόλος, κατὰ τὴν πολιορκία τῆς Τροίας! τοῦ ἀπάντησε ὁ γερο-καπετάνιος.

Ὅταν ὁ Μαρτῖνος Σιγούρος, ὁ γνωστός ποιητῆς καὶ διπλωμάτης, ἦταν προσωπαρχὸς στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν, δέχθηκε μιὰ μέρα στὸ γραφεῖο του τὴν ἐπίσκεψι ενός κυρίου ποὺ φαινόταν ἀπότομος, αὐθάδης καὶ βιαστικός.

— Κύριε προσωπαρχα, φωνάξε, θέλω νὰ σὰς μιλήσω ἀμέσως!

— Ἀδύνατο, τοῦ ἀπεκρίθη εὐγενικὰ ὁ κ. Σιγούρος, αὐτὴ τὴ στιγμή μὲ κάλεσμα ὁ Ὑπουργός. Πᾶρτε, σὰς παρακαλῶ, μὰ καρέκλα, καθήσεται καὶ περμένετε.

Καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ βγῆ.

Ἄλλὰ ὁ ἐπισκεπτής δ' ἀμαρτυρήθηκε.

— Μά, κύριε, τί τρόπος εἶναι αὐτός; Ἐγὼ εἶμαι βουλευτής!

Καὶ ὁ Σιγούρος, γυρίζοντας ἀπαθέστατα, τοῦ εἶπε :

— Ἄ, εἶστε βουλευτῆς; Τότε... πᾶρτε δύο καρέκλες!

Ὁ μακαρίτης ὁ Ροῖδης, ὁ γνωστός συγγραφεὺς καὶ κριτικὸς, ἦταν κάποτε Ἐφορος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης.

Ἐκείνο τὸν καιρὸ, κάποιος φτωχὸς φιλόλογος ἄλλα γνωστός του, ἐπῆγαν καὶ δανείζονταν βιβλία τῆς βιβλιοθήκης, δίδον νὰ τὰ διαβάσῃ, τὰ ὁποῖα ὅμως κατόπιν ἐπωλοῖσεν.

Τὸ πρᾶγμα ἔφθασε σ' αὐτὸ τοῦ Ροῖδη καὶ φυσικὰ, διέταξε νὰ μὴ εἰσδανείσων κατὰ βιβλία

στὸν ἀνθρώπον ἐκείνον.

Ἄνυπόκοτος αὐτός, ἐπῆγε νὰ ξαναδανεισθῆ μιά μέρα.

— Δὲν μπορῶ, τοῦ εἶπε μὲ κάποια δειλία ὁ βιβλιοφύλακας.

— Γιατί;

— Γιατὶ ὁ κύριος Ἐφορος ἔμοθε πῶς... χάσατε τὰ βιβλία ποὺ δανειστήκατε ὡς τώρα.

Ὁ φιλόλογος τότε, μὲ τρυπὴ καὶ ἀγανακτισμένους, ἔτρεξε στὸ γραφεῖο τοῦ Ροῖδη, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ.

— Πῶς, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, εἶπατε, κύριε Ροῖδη, ὅτι ἀπόλωσα τὰ βιβλία τὰ ὁποῖα εἶχα δανεισθῆ; ...

Καὶ ὁ Ροῖδης διακόπτοντας :

— Παρντόν! παρντόν! Δὲν εἶπα ὅτι τὰ ἀπώλεσατε, εἶπα ὅτι τὰ ἐπωλόησατε!

Ὁ μακαρίτης Σπύρος Μηλιαράκης, καθηγητῆς τῆς Ζωολογίας στὸ Πανεπιστήμιον, νόμιμος κάποτε πῶς καὶ ὁ πολλὸς κόσμος, μορῶδες νὰ ἐνδιαφερῆ γιὰ τὰ χρήσιμα κατοικίδια τῶα καὶ ἔγραψε ἓνα λαϊκὸ βιβλιαράκι μὲ τὸν τίτλον «Ἡ Γάτα», στὸ ὁποῖον ἔγραψε πολλὰ καὶ περιέργα γιὰ τὴν γάτα.

Τὸ κύκπεσεν ὁ μακαρίτης ἐκδόθης Γ. Καθόνης ποιητῆς ἐκείνον τὸν καιρὸ καὶ τὸ περιοδικὸν «Ἑστία». Ἄλλὰ, ἂν καὶ τὸ βιβλίο ἦταν περιέργου καὶ ἡ ἐκδόσις καλογοραμένη, κομποτυρομένη, εἰκονογραφημένη καὶ πᾶρθητιν «Ἡ Γάτα» ἔμεινε ἀπολύτῃ στὰ σκοτεινὰ ὑπόγειά τοῦ βιβλιοπωλείου.

Καὶ μιὰ μέρα, ποῦ ὁ μακαρίτης Μηλιαράκης, πῆγε καὶ εἶδε ὅλες ἐκείνες τίς στίβας τῶν βιβλίων ἀπώλητες καὶ ποτικωφαγομένους, εἶπε θλιβερὰ.

— Ἀλλοῖμονο! Εἶνε ἡ μόνη γάτα, ποῦ τὴν... φάγανε τὰ ποτικία!

Ὁ κ. Καφαντάρης διηγείτο μιὰ φορὰ, σὲ διαφόρους πολιτικούς του φίλους τὸ ἔξης :

— Ὅταν ἦμινα μικρὸς καὶ πῆγαινα στὸ σχολεῖο, ἦμινα ὁ χειρότερος μαθητής. Οὔτε τιμῶρες, οὔτε τουθεσίες μὲ διδόνθωναν. Ὡς ποῦ ἀπῆυθονεν ὁ πατέρας μου, περὶ καὶ δὲν μοὺ μιλούσε. Μιὰ φορὰ, ὅμως, ποῦ εἶπε ἀπελπισμένος : «Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, βρε παιδί μου, γιὰτί δού παίρνεις πάντα τοὺς χειρότερος βαθμούς!»

— Οὔτε κ' ἐγὼ, καταλαβαῖνον τὸ αὐτῆγησεν. Τὸ μόνο ποῦ ἐκατάλαβα εἶνε ὅτι μ' ἐρωτοῦνες πάντα γιὰ κρῆμματα, ποῦ δὲν τὰ καταλαβαῖνον...

Μιὰ φορὰ, πρὸ ἐτῶν, στὸ Πανεπιστήμιον εἶχεν εἰσᾶχθαι ὡς ὑποχρεωτικὸν μάθημα καὶ ἡ Γυμναστικὴ. Οἱ φοιτητὰ, ἂν καὶ αὐτὸ ἦταν σπορ, ποῦ θὰ τρέλλαινε κάθε ἄλλη νεολαία, δὲν τὸ ἀκούσαν μ' εὐχαρίστηση.

Καὶ στὸ τέλος ἔγινε φοιτητικόν... κίνημα, καὶ ἡ γυμναστικὴ καθαρῆγηθί γιὰ τὴν ἀκαδημοικὴ Νεολαία.

Ἀρχηγοὶ τοῦ κινήματος αὐτοῦ ἦταν ὁ κ. Γ. Παπανδρέου, πρῶην Ὑπουργός καὶ ὁ κ. Δημ. Λόντος, πολιτευόμενος σήμερα καὶ δικηγόρος στὴν Ἀθήνα.

Ὅταν ἐρωτήθηκε ὁ κ. Παπανδρέου γιὰτί ἔπαυσεσάτης κατὰ τῆς Γυμναστικῆς, ἀπήντησε.

— Τί τὴν θελοῦμε; Νὰ μάθοῦμε ὄραν βαρῶν; Ἄλλὰ εἰς τὴν ἄραν τῶν κρατικῶν βαρῶν, ὡς Ἕλληνες πολῖται, ὅλοι οἱ Ρωμιοὶ κατανηγῶμε Ὀλυμπιονεκαί!

Ἐννοοῦτε τὴν ἄραν τῶν φορολογικῶν βαρῶν, ὑπὸ τὴν ὁποῖαν στενάθων καὶ στενάθων ὅλοι οἱ Ἕλληνες Ἀκαδημοικιοὶ καὶ μὴ.

Ὁ Παλαιός

ΣΟΦΑ ΔΟΓΙΑ

Οἱ φιλάργυροι πλουτίζον κόνοντας τὸ φτωχὸ, ἐνῶ οἱ ἄστωι γίνονται πένητες κόνοντας τὴν πλοῖοσι.

Τὰ μυστικὰ μοιάζον μὲ τὰ στρεβίλια ποῦ μόλις ἀνοιχτοῦν, ξεφεύγουν.

